

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Physicam, siue Scientiam de Corpore naturali

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

Cap. I. Qvæ corporis partes animentur, siue viuificentur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95236](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95236)

terminatè debita sit, non tollit rationem vitæ: aliàs Deus per scientiam liberam, qua Antichristum futurum videt, minimè viueret: siquidem illa indeterminatè ei debita est, idest, illa, vel alia, qua Antichristum non futurum videret.

27.

Quinta sententia est P. Hurtadi disp. 3. de anima sect. 2. viuens esse, quod producit terminum immanentem non vtrunque, sed ob exigentiam innatam, qua terminus immanens ab intrinseco produci postulet: quo fit, vt essentia per proprietates, quas immanenter producit, minimè viuatur; eo quod ab essentia, cui immanent, produci non postulent, & de se indifferentes sint, vt ab intrinseco, vel ab extrinseco producantur. Verum in primis, cum naturaliter fieri nequeat, quin proprietates ab essentia fluant; quantitas v.g. à materia aliquid exigere debet, vt ita fluant: cum ergo non sit potior ratio, vt id exigit materia, quam quantitas ob reciprocā, & æqualem connexionem materiæ cum quantitate à se fluente, & quantitatis cum materia eam producente; certè tam materia, quam quantitas talem quantitatis fluxum, & quasi emanationem à materia postulat. Deinde terminus actionis nutritiæ, cum sit eiusdem speciei cum termino actionis primò generatiæ; & alteruter sit caro, & sanguis v.g. non postulat terminus prioris actionis magis proficisci ab intrinseco, quam terminus posterioris actionis: vnde si defectus eius exigentiæ vitalitati obstat; eoque nomine essentia per productionem proprietatum non viuatur; sanè animal, aut planta per nutritionem viuere nequebunt. Tandem: actio immanens per quam proprietates produciuntur, postulat prouenire ab intrinseco; cum nò diuinitus fieri possit, vt ab extrinseco proueniat: igitur essentia per eam actionem viuatur, vt vt per ipsam proprietatem nulla exigentia secum connexionem minime viuatur.

28.

Sexta sententia est, substantiam viuentem esse, quæ non est determinata ad vnum à generante, sed indifferens ad oppositos actus immanentes: etenim Deus, Angelus, & homo cum mente, ac libertate præditi sint, affirmare, vel negare, amare, vel odisse possunt: belluæ etiam tametsi in iisdem rerum circumstantiis nunquam non immanenter eodem modo operentur, eo quod libero arbitrio careant: tamen mutatis circumstantiis diuersos, & oppositos actus immanentes eliciunt, & fame modò, modò siti, nunc ira, nunc voluptate, interdum metu, & nonnunquam pudore tanguntur; & quidquid de his, ac similibus passionibus, quas belluis perperam negat Seneca lib. 1. de ira c. 3. & 4. [certè eodem indice impetus habent fera, rabiem, feritatem, incursum, nec non affectus iis oppositos, vt paulo infra explicat ibi: cito cadunt, mutantur in contrarium, & cum acerrimè senierunt expaueruntque, paucuntur, & ex fremitu, discursuque vesano statim quies, soporque sequitur. Plantæ etiam oppositos actus immanentes efficiunt: modò enim vnionem continuatiuam partium suarum, modo vnionem earum terminatiuam produciunt: deinde ramos, folia, &c. non sine immanenti efficiunt: in incremento, vel decremento partium, quæ in suo esse immutata manent, oppositos motus locales subeunt; & vel comprimuntur, vel dilatantur, ac versus oriens, vel versus occidens, aut aliorsum mouentur: in iis vero substantiis, quæ non viuunt, omnia alia vsuenerit, &

hanc operationum immanentium varietatem locum non habere experimento constat.

Contra tamen: quia si daretur substantia vnus obiecti, & vno duntaxat modo cognoscitiua, ea procul dubio intentionaliter viueret: & tamen ad oppositos actus immanentes nullam indifferentiam haberet. Deinde lapis descendere in centrum diuerso tramite potest, si à diuersis locis libere demittatur; & eodem etiam tramite descendens, diuersa tamen celeritate, ac celerius in fine quam in medio, aut in principio proruit: igitur ad oppositos actus immanentes indiueris circumstantiis absque vilo genere vitæ indifferens est. Præterea ignis modo punctum terminatiuum, modo continuatiuum priori oppositum in se immanenter producit, prout ignis ei contiguus existit, vel non existit.

TRACTATUS II.

De Vita corporis.

CAPVT PRIMVM.

Qua corporis partes animentur, siue viuificentur.

ITA corporis nihil aliud est, quam anima corporis: quæ ab Aristotele in hunc modum definitur: *est actus primus corporis physici organici potentia vitam habentis: actus primus*, idest substantialis, & non accidentarius: *corporis*, idest materiæ primæ: *physici*, idest corporis non mathematici, aut artificialis, sed naturalis: *organici*, idest habentis organa, siue instrumenta, hoc est, variorum accidentium, ac dispositionum multiplicem apparatus ad varias operationes eliciendas: *potentia vitam habentis*, idest habentis instrumenta idonea non vtrunque, sed ad operationes vitales eliciendas. Multa hinc Recentiores de significato eius particula *corporis*, aliarumque antecedentium, & consequentium: verum me iudice manifeste inuicilia, & vocalia sunt, & non tam philosophica, quam theologica, & ex materia de Eucharistia magna ex parte transcripta, iis ergo omittis quætionem propositam aggredior.

Assero primò: Sanguis Humanus anima rationali informatur: ira Toletus in libris de anima. Hurtadus disp. 1. ibid. sect. 1. Arriaga ibid. etiam disp. 1. sect. 9. subsect. 2. Caietan. Conradus, Medina, Syluester, Henricus, Hispalensis, & non pauci ex Medicorum, ac Philosophorum schola. Assertio suaderetur primò: quia ideo anima rationalis informat partes solidas corporis, carnem videlicet, & ossa, quia sunt veræ partes hominis, & ad humanæ naturæ constitutionem attinent: etiam sanguis (eademque est ratio de reliquis tribus humoribus) est vera pars hominis, & ad humanæ naturæ constitutionem attinet: ergo anima rationalis eum informat. Maior perspicua est: non enim ideo anima rationalis carnem, & ossa informat, quia in iis apparet operatio aliqua animi rationalis propria, quæque ab anima solum sensitiua, aut vegetatiua proficisci non possit: ideo ergo

præcise

præcisè eas informat, quia partes hominis sunt, & ad naturæ humanæ constitutionem pertinent. Minor autem suadetur, quia si homo omni sanguine spoliaretur, & à Deo exanguis conseruaretur, procul dubio mutilus, & imperfectus esset: haud aliter ac si manus, aut pedes abscinderentur: signum igitur evidens est, sanguinem esse veram homines partem, & ad eius integritatem, & constitutionem more reliquarum partium attingere.

3. Rursus eadem minor multiplici autoritate suadetur: nam in Epistola Cyrilli octava ad Nestorium approbata, & recitata coram Concilio Ephesino tract. 2. cap. 1. 2. sic habetur *Verbum vero factum esse carnem nil est aliud, quam quod in carne, & sanguine nobiscum similiter communicauit, ac nostrum corpus sibi proprium fecit, & homo prodiit ex muliere.* Rursus apud Innocentium III. extrauag. de celebrat. Missar. sic statuitur: *De latere Christi exiit sanguis, & aqua, ut esset signum corpus illud constare ex quatuor elementis, & habere quatuor humores; quod est de ratione, & compositione veri corporis humani, quale Verbum assumpsit.* Vltius in sacra Scriptura per carnem, & sanguinem tanquam per præcipuas partes totus homo intelligitur, ut perspicue constat ex Math. 1. 2. ibi: *caro, & sanguis non reuelauit tibi, & Pauli ad Ephes. 6. ibi: non est nobis colluctatio aduersus carnem, & sanguinem.*

4. Secundò suadetur eadem assertio, & superior ratio corroboratur: si sanguis humanus non animaretur, in homine esset duplex forma substantialis: alia animata, inanimis alia: alia partes hominis fluidas, alia vero solidas afficiens, & perficiens. Quod autem hoc sit apertè falsum, hunc in modum ostenditur: si in homine daretur duplex illa forma substantialis, alia animata, inanimis alia; daretur etiam in homine duplex, aut etiam triplex anima, alias, aliasque eius partes informæ, videlicet vegetatiua, sensitiua, & rationalis, contra quam definitum est in octaua synodo Generali; quæ est Constantinopolitana 4. can. 11. cuius verba retulimus lib. 1. huius operis tract. 6. cap. 3. & propterea hic omittuntur. Sequela autem hæc manifestè suadetur: quia si in sanguine humano, in quo nulla apparet operatio vitæ, eo ipso iuxta aduersarios nulla est forma vitalis, sed potius forma non vitalis ab anima omni realiter distincta; cur etiam in ossibus, in quibus nulla apparet operatio vitæ sensitiuæ, sed solius vitæ vegetatiuæ, vlla sit anima sensitiua, sed potius anima solum vegetatiua: & rursus si in carne, in qua nulla apparet operatio vitæ rationalis, & intellectuæ, sed solum sensitiuæ, ac vegetatiuæ, cur vlla sit anima rationalis, sed solum anima sensitiua simul, & vegetatiua: quo fiet ut in homine tres animæ realiter distinctæ reperiuntur. Quod si hoc ab aduersariis minimè admittatur, & potius vna, eademque anima rationalis in carne ubi non intelligit, sed sentit, & nutrit, & in ossibus, ubi nec intelligit, nec sentit, sed solum nutrit, existere censetur: non conspicio, cur etiam in sanguine existere negetur, tametsi in eo nec intelligat, nec sentiat, nec operationem facultatis nutritiuæ, aut loco motiuæ exercent.

5. Tertiò suadetur hæc assertio: quia si qua ratio anima rationalis non posset informare sanguinem, maximè quia sanguis non vnitur reliquis

corporis partibus; eo quod hæc sint solidæ, & sanguis fluidus, ac lubricus sit, vna vero eademque indiuisibilis anima partes inter se minime vnitas informare nequit: hæc ratio, qua non pauci, nec ignobiles aduersarij nituntur, nulla est, & falsum prorsus principium assumit. Minor suadetur, quia homo est vnus ens per se: at vnus ens per se ex partibus inter se minime vnitis, quales censentur ab aduersariis esse caro, & sanguis, neutriquam resultare potest; sed duntaxat ens per accidens, & aggregationem, qua ratione acerrus lapidum vnus ens non per se, sed per accidens est. Quod si aduersarij adhuc contendunt, partes solidas, parteque fluidas, quamuis non vniantur, ob subordinationem tamen, & inseparabilitatem naturalem constituere posse vnus ens per se, non conspicio, cur ratione eiusdem subordinationis, & inseparabilitatis vna, eademque indiuisibili anima informari nequeant. Equidem aut nulla valet consequentia, aut valet hæc: partes corporis non vnite vnus ens per se constituunt: ergo partes corporis non vnite vnā formam suscipiunt, aut certè possunt.

Quartò suadetur hæc assertio ad homines contra eos: qui naturam irrationalem à Deo assumi nequire satis probabiliter arbitrantur: nam Verbum assumpsit sanguinem humanum: cum ergo nullam substantiam irrationalem assumere potuerit iuxta non paucos eorum, quibuscum disceptamus, efficitur sanè sanguinem non esse substantiam prorsus irrationalem, sed potius animo rationali formatam. Antecedens certissimum est, & expresse definitum à Clemen. VI. in extrauag. vnigenitus, de pœnitent. & remissionib. ibi: *in ara crucis innocens immolatus non guttam sanguinis modicam, qua tamen propter vniōem ad Verbum pro redemptione totius humani generis suffecisset, sed velut quoddam profluuium noscitur effudisse.* Quod autem aliqui censent, substantiam irrationalem completam à Deo assumi non posse, eo quod in illa locum habeat communicatio idiomatum, qua dici posset: *Deus est equus, bōs, &c.* substantiam verò irrationalem incompletam à Deo assumi posse, eo quod in illa locum non habeat communicatio idiomatum, qua dici possit: *Deus est sanguis, phlegma, &c.* hoc, inquam, friuolum, & nullius momenti est: siquidem tam repugnat, Deum habere causam incompletam, & inadæquatam, quam habere causam completam, & adæquatam: ergo similiter tam repugnat, Deum assumere substantiam irrationalem incompletam, ac assumere substantiam irrationalem completam.

7. Asserto secundò: sanguis belluinus nulla anima, ne belluina quidem, animatur: si, ut multis verius videtur, animæ belluarum sint suapte natura diuisibiles. Hanc assertionem, quamuis supposita priori singularis, & noua sit, ob id tamen reiiciendam non esse, sed potius tanquam verissimam amplectendam esse arbitror: siquidem, ubi semel supponatur, nullius belluæ animam esse indiuisibilem, profecto eæ belluini corporis partes, in quibus bellua sentit, & vegetat, anima sensitiua, & vegetatiua informabuntur, eæ vero partes, quæ à contrario vegetationem subeunt, minime vero sentiunt (cuiusmodi sunt ossa) anima duntaxat vegetatiua à priori realiter distincta, ac specificè diuersa informabuntur: ergo etiam eæ partes, in quibus nec sensationem, nec

vegetationem

vegetationem, nec ullam aliam operationem vitalem exercet, nulla forma vitali, nullave anima informabuntur. Antecedens infra constabit, cum formas belluinas partibus heterogeniis, si vllatenus partibiles sint, constare ostendemus. Consequencia autē elarior est, quam vt à nemine negari possit: tum sit vltterius: atqui sanguis belluinus nullam habet operationem vitalem: igitur nulla anima, formave vitali informatur. Subsumptum suadetur, quia in primis.

8. Quod docent B. Hurtadus disput. 1. de anima sect. 6. & P. Arriaga ibidem sect. 9. subsect. 1. sanguinem augeri per intus-sumptionem; ac proinde vitæ vegetatiuæ functiones exercere, facile euertere potest: siquidem nullo indicio colligi potest, sanguinem augeri per intus-sumptionem, quo non minus probabiliter colligi possit, lac, & semen, imò etiam aquam, & vinum, mel, & quemcunque, & qualemcunque humorem per intus-sumptionem augeri: at iuxta aduersarios lac, & semen, & iuxta omnes aqua, & vinum, & quicquid alius humor ea ratione non augetur: ergo nec sanguis. Deinde à priori: substantia, quæ per intus-sumptionem augetur, debet habere continuos, ac perennes poros, per quos alimentum statim, & quasi dispositis vicibus attrahi possit: at eos continuos, ac perennes sortiri nequit substantia vlla fluida, & labilis; cuius nimirum partes, cum soliditatis, & consistentiæ expertes sint, in poros illico confluent, & alimenti vias obturabunt.

9. Quod autem Medici quidam apud Hieronymum à Rua controuerf. 4. scholastica in 1. part. controuerf. ad 3. docent, in sanguine aliquam vitalem operationem exerceri, videlicet motum localem, quo in diuersas partes corporis agitur; vt cum quis præ verecundia rubet, facile refelli potest. Primò, quia nullum animal progressiue, ac localiter moueri potest, quod sensitiuum non sit, vt experientia constat, & perspicue docetur ab Aristotele lib. 3. de Historia animalium: ergo etiam nulla pars animalis localiter, ac progressiue moueri potest, quin etiam sensitiua sit: cum ergo sanguis sensitiuus non sit, non poterit motum localem, & progressiuum ab intrinseco sortiri. Secundò, quia motus localis, & progressiuius ab appetitu de facto semper imperatur: quo fit, vt in nobis, penes quos est nostri appetitus dominium, motus etiam localis liber sit, & pro cuiusque arbitrio poni, aut impediri possit: at motus sanguinis ab appetitu non imperatur; cuius signum est, quod nos, qui appetitui nostro dominamur, huic motui dominari, eumque pro libito ponere, vel impedire non possumus: impera, si potes, sanguini, ne, cum verecundaris, faciem non operiat; aut, cum times, ad cor non recurrat, vsque ad faciei pallorem; aut, cum gaudes, per totum corpus non diffundatur, vsque ad cordis & pectoris, à quibus leniter exit, dilationem & requiem; aut, cum inuides, corporis membra sensim non deferat, vsque ad eorum liuorem; nec non cordis, pectoris, ad quæ refluit, angustias. Tertiò, quia si ex eo, quod occasione alicuius passionis animum sollicitantis sanguis mouetur versus aliquam corporis partem, colligere fas est, eum moueri modo vitali, & animali; pariratione dici poterit, humorem per vterque ad vesicam transmissum; aliaque corporis excrementa modo vitali, & animali moueri: siquidem etiam occasione alicuius passionis multoties excernuntur. Consequens autem quis ridiculum

esse non conspiciat?

Quocirca tenendum est, sanguinem non ab intrinseco moueri, sed extrinsecus, & mediis qualitatibus impulsui, quas ab aliis partibus animatis accipit. Quod autem cum commotione, & alteratione appetitus sanguis moueatur, non ideo est; quod ad edictum appetitus, aut voluntatis, sicuti pes, aut brachium moueatur, vt experimento constat, & ex eo etiam perspicuum, quod appetitus commoti actus non motum sanguinis, sed alia obiecta iucunda, vel iniucunda sibi præstaurant; sed ideo, quia, quemadmodum humorum varia temperies, & commotio ad varios appetitus sensitiui actus physice disponunt: ita è conuerso varij appetitus nostri effectus ad variam sanguinis, & humorum commotionem, qualitatesque eius commotionis effectrices disponunt: sic actus habitum, & è contrario habitus actum quadam quasi alteratione generant.

Secundò suadetur eadem assertio ad homines (vt aiunt) contra Caietanum, Syluestrum, aliosque Thomistas: nam ij vbi supra in quouis animali distinguunt duplicem sanguinem: alium perfectum, purum, & defecatum: alium vero imperfectum, impurum, ac feculentum; & priorem sanguinem, non verò posteriorem animari censent; contra quos ita argumentor: multo maior est diuersitas inter sanguinem humanum, & belluinum, quàm inter publicè hominis sanguinem magis, & minus perfectum: at ipsi inter duplicem hominis sanguinem distinguunt, aliumque animatum, inanimum alium adasserunt: cur ergo eandem distinctionem inter sanguinem humanum, & belluinum admittere grauantur? præsertim cum ratio discriminis inter sanguinem humanum, & belluinum non vna nobis assignata, & assignanda sit; ratio verò discriminis inter sanguinem humanum perfectum, & imperfectum nulla ab his Authoribus adduci possit.

Tertiò suadetur illam assertio: quia quæ argumenta suadent, sanguinem humanum animari, ea in sanguine belluino minime militant, si supponatur animas belluarum esse diuisibiles: ex hac ergo hypothese sanguis belluinus inanimus est. Antecedens inductione suadetur: nam ideo in primis animarationis sanguinem informat, quia indiuisibilis manens plures corporis partes informare potest, & debet: cum igitur non sit potior ratio de vni quàm de alijs, omnes omnino tam liquidas, quàm solidas informabit: hoc autem argumentum in anima belluina, si sit indiuisibilis, quem locum habere potest? Deinde ideo secundo anima rationalis sanguinem humanum quantumlibet omnis vitalis operationis expertem animare potest, quia partes corporis, vbi non intelligit, informat, tametsi intellectiua sit, partesque corporis vbi non sentit, sed solum nutrit, etiam informat, tametsi non solum nutritiua, sed etiam sensitiua sit. Hæc autem ratio non militat in equo v. g. cuius anima, si diuisibilis sit, nullibi sensitiua est, vbi non sentiat; & vegetatiua nullibi, vbi non vegetet. Tertium etiam argumentum ad animationem sanguinis belluini probandam non facit, cum Verbum sanguinem belluinum perinde ac humanum minime assumerit. Quartum etiam argumentum huc non facit, cum non directè, sed indirectè tantum, & ab euerfione oppositi fundamenti procedat.

Assero tertiò: dentes, ungues, & capilli animati

10.

11.

12.

13.

rius substantiæ completæ, cuius instrumenta, & ornamenta sunt, re ipsa animantur. Ita B. Thomas, Scotus, Suarez, & alij communiter. Atque in primis dentes naturam ossium sortiuntur, imò sunt ossa quædam non carne contexta, nec semper duratura, sed extra carnem sese exercentia, & aliquando casura: cum igitur ossa omnium confessione vita vegetatiua polleant, id ipsum de dentibus negari nequit. Quod autem ad ungues, de quibus maior est controuersia, attinet, eos etiam animari suadet: tum quia ab ossibus non differunt, ut perspicue docet Aristoteles lib. 3. de Histor. animalium cap. 12. ibi: *quod idem unguibus etiam euenit: quippe, cum in nonnullis animalium genus unguium præ nimia duritudine nibilo ab ossibus differat.* Hactenus ille: quod si aliqui ungues ossæ naturæ sint, reliqui etiam eiusdem erunt, cum omnes solum penes magis, & minus inter se differant. Tum etiam quia ungues plerumque reliqui corporis affectionis participant: sic cutis calorem amulantur: sic in pueris ad incrementum cæterarum partium notabiliter crescunt: sic demum ætatis flexu à teneritudine ad duritiem deflectunt: haud aliter ac in reliquis membris vsu venit: signum igitur manifestum est, eos vitam, animamque sortiri eandem essentialiter, aut integraliter cum reliquis membris. Tum quia si ungues præscindantur, decursu temporis cuspidem generant: manifestum igitur est, eos non tantum crescere versus radicem carni proximam, per meram iuxtapositionem, sed etiam versus partem extremam, & à carne dissociatam per subtilem attractionem, & artificiosam intus-sumptionem alimenti vsque ad eam partem, quemadmodum ad vitam nutritiuam oportet. Tum demum quia in unguibus ceruntur fibræ quædam, ac venulæ pabuli deriuatrices: ergo, &c.

14.

Quod autem ad capillos attinet, eos etiam in homine informari animo rationali, & in belluis animo irrationali, iisdem penè rationibus suadet: nam in primis capilli affectiones reliqui corporis participant: sic qui cutem habent blandam, tenuemque, exili etiam, blandoque capillamento gaudent: qui verò asperam, crassamque cutem sortiuntur, setosi, & hirsuti sunt, ut notauit Aristoteles lib. 3. de histor. animal. cap. 9. sic etiam pro varia quatuor humorum per reliquum corpus commixtione experimur, capillos varios etiam colores induere, & vel nigrare, vel flauere, vel albescere, vel rutilare: sic, cum animal calore destituitur, experimur etiam capillos calore destitui: vnde senes defectu eius caloris illico canescunt: canicies enim absentiam caloris, & frigiditatem arguit ut in niue, & pruina conspicuum est. Deinde capilli cuspidem, conumve generant: non ergo versus radicem solum per meram iuxta positionem, sed etiam versus apicem per subtilem, interiorémque alimenti ad superiores partes assumptionem augentur, sicut ad vitam vegetatiuam oportet. Rursus id in nobis est capillus, quod in arboribus frondes, & volucris plumæ: quò allusit ille 13. Metamorphoseos ibi:

Turpis sine frondibus arbor

*Turpis equus nisi colla inba flauentia velent,
Pluma regit volucres, quibus sua lana decori est,
Barba viros, hirtæque decent in corpore setæ.*

At arborum frondes omnium confessione viuunt, & vegetantur; & plumæ etiam volucrum pari ratione viuunt, ac nutriuntur: tum quia suam

R. P. Lyncei Philosophiæ Tom. II.

habent organorum varietatem, sicut res, quæ viuere creduntur: tum quia secundum proportionem, & seruata eadem figura, sicut arbores, crescunt. Tum demum quia oculi illi, quibus plumæ interpuncti sunt, paulatim crescunt, & maiores fiunt: ergo non tantum propè cutem, & per meram iuxtapositionem plumæ huius auis augentur, sed etiam procul à cute; ac proinde per alimenti subtilem intus-sumptionem, occultamque, & secretam per poros attractionem.

Assero quartò, & vltimò: semen, & lac non animantur. Ita plerique Philosophi, & Medici: & quidem quod ad belluas attinet, res est clara, si earum sanguis non animatur: hoc enim supposito, quo iure earum lacti, & semini anima tribui poterit? Quod verò ad hominem attinet, in hunc modum assertio suadet: anima rationalis eas tantum partes hominis informat, quæ verè, & proprie tales sunt, & ad humanæ naturæ constitutionem, & integritatem spectant: at semen, & lac eiusmodi partes non sunt: ergo &c. Maior ex iis constat, quæ supra de sanguine humano differuimus. Minor probatur: tum quia semen, & lac resurfecturis restituenda non sunt, ut omnes Theologi docent, cum tamen certum sit, iis restituendas esse omnes partes, quæ ad humanæ naturæ integritatem, & constitutionem spectant. Tum etiam quia pueri, & puellæ habent partes omnes ad humanæ naturæ integritatem necessarias, tametsi in minori quantitate, & extensione: at semine, & lacte carent. Tum demum quia lac, & semen ad alterius aut productionem, aut conseruationem potissimum ordinantur, non ergo ad integritatem, & constitutionem eius indiuidui, cui existunt.

CAPVT II.

Obiectiones contrariæ solvuntur.

N Vllum sanguinem animari tenent Suar. tom. 1. in 3. part. disp. 15. sect. 3. & Vasq. ibidem disp. 36. c. 3. Card. de Lugo disp. 14. de incarn. sect. 4. n. 68. Tanner. 3. p. disp. 1. q. 4. Compton. disp. 3. de an. sect. 3. & per plures Theologi, quos pro se referunt, necnon plerique Medici cum Galenol. 4. de vsu partium. Vnde contra primam assertionem argues primò: nutritio est conuersio sanguinis in carnem, & ossa, quibus homo constat: cum sanguis sit alimentum proximū, & immediatum hominis, teste Arist. l. 2. de partib. animal. c. 3. & alibi sapè: at nutritio est conuersio substantialis, siue vnus substantiæ in alia à se diuersam: ergo etiam conuersio sanguinis in carnem, & ossa, quibus coalescit, est conuersio substantialis, siue vnus substantiæ in aliam à se diuersam: quod si sanguis animæ rationali informaretur perinde ac caro, & ossa non esset substantia ab iis diuersa; ac proinde ea conuersio substantialis futura non esset. Respondeo: nutritio bifariam dici potest conuersio, nimirum mediata, vel immediata: quatenus enim sanguis per poros attractus conuertitur in carnem, est conuersio immediata alimenti in substantiam aliti: quatenus verò est conuersio cibi chili, & chimi, &c. in substantiam aliti, est conuersio mediata. Rursus nutritio prout est conuersio mediata est conuersio substantialis, id est, vnus substantiæ in aliam à se specie diuersam: id quod satis est, ut cibus chilus, chimusque

Hh anima